

Mit fertilitetsforløb har sat sit spor i min måde at være i verden på

Af journalist Anne Buur

På de sociale medier kan man finde flere profiler med ufrivilligt barnløse kvinder, som deler ud af deres erfaringer og oplevelser i forbindelse med fertilitetsbehandling. En af de kvinder, som har valgt at dele sit fertilitetsforløb med sine følgere, er 35-årige Lene Vester-Madsen, måske bedre kendt på Instagram under profilnavnet @bliverjegnogensindenogensmor. Lenes profil adskiller sig dog fra lignende profiler, fordi hun er mere åben end de fleste. Lene har blandt andet delt videoer, hvor hun tager hormonindsprøjtninger i forbindelse med sin fertilitetsbehandling. Derudover deler hun også alle de svære følelser, tanker og nedture, som har været en meget stor del af hendes fertilitetsrejse de seneste år.

Lene Vester-Madsen arbejder til dagligt som misbrugsbehandler. Sideløbende læser hun til psykoterapeut, og så er hun i et forhold med Kim, og bonusmor til A, som også optræder i nogle af opslagene på Instagram.

Fertilitetsforløb

Lene smider p-pillerne i december 2016. Hun bliver gravid på naturlig vis i juli 2017, og vælger at blive scannet tidligt i graviditeten for at sikre, at graviditeten sidder i livmoderen. Alt ser fint ud. Ved en selvvalgt scanning i uge 11, lige inden nakkefolds-scanningen, viser det sig, at fosteret er dødt i uge 7. Herefter får Lene sin første udskrabning og en masse forsikringer fra lægerne om, at hun sagtens kan blive gravid igen, og at mange kvinder oplever at abortere tidligt i graviditeten.

I foråret 2018 er det stadig ikke lykkedes parret at opnå en ny graviditet, og de bliver derfor henvist til OUH med henblik på opstart af fertilitetsbehandling. Her følger to negative inseminationsforsøg.

I sommerferien 2018, mens parret holder pause fra fertilitetsbehandlingen, bliver Lene spontant gravid. Scanningen i uge 8 går dog ikke, som parret håber. Lægen kan ikke finde hjerteblink, og Lene og Kim må derfor vente en uge, før de ved, om der er liv. Lene beskriver ventetiden som en rutsjebanetur af rang.

Ved scanningen viser det sig, at fosterets udvikling er gået i stå i uge 7, og Lene skal derfor have sin anden udskrabning.

Det tredje inseminationsforsøg ender i en negativ graviditetstest, og herefter ønsker parret at gå direkte til IVF behandling. Ingen af dem fejler tilsyneladende noget, og de er derfor uforklarligt barnløse.

To korte IVF-behandlinger ender begge i en negativ graviditetstest, og det samme gør sig gældende med det efterfølgende fryseforsøg.

”På det tidspunkt er jeg virkelig ved at være tyndslidt. Det var ikke selve behandlingen, for personalet var så søde og empatiske på OUH. Men ventetiden var så opslidende. At blive afvist to måneder i træk og bare gå at vente på at komme i gang, er så drænen-de,” fortæller Lene.

I august 2019 starter parret i fertilitetsbehandling på en privatklinik. Planen er, at de vil købe tre IVF-forsøg, men Lenes far overrasker hende med en SMS om, at han gerne vil investere i sine børnebørn. Derfor donerer han 100.000 kroner til dem, så de kan

købe fertilitetspakken ”Baby eller pengene tilbage.” Som navnet antyder, betaler klinikken pengene tilbage, hvis det ikke lykkedes at få en baby efter endt behandling. Derudover kan man, i de to år kontrakten gælder, bruge det antal forsøg man ønsker, herunder også forsøg med donoræg eller donorsæd.

Lene bliver gravid i første forsøg på privatklinikken. Graviditetshormonet HCG stiger dog ikke som det skal, og på trods af hjerteblink, varer graviditeten ikke ved, idet fosteret efter en udredning viste sig at have triplodi, tre sæt kromosomer. Lene får derfor foretaget sin tredje udskrabning.

Herefter følger en turbulent tid, hvor parret begynder at overveje, om en ægdonor kunne være løsningen for dem. Klinikken mener imidlertid ikke, at Lene fejler noget. Efter de tre aborter bliver Lene henvist til HAB i Ålborg. Her mener professor, Ole Bjarne Christiansen, fra Vestdansk Center for Gentagne Ufrivillige Aborter, at Lenes immunforsvar er for overaktivt, og derfor er med til at udstøde fosteret. De forskellige beskeder fra fagfolkene er med

V til at forvirre Lene. Derudover er hun overrasket over, at der ikke er mere fokus på udredning, særligt på de private fertilitetsklinikker.

"Jeg troede faktisk, man blev grundigt udredt og fik taget en masse prøver, men det har ikke været tilfældet. Jeg har selv bedt om at få foretaget nogle prøver. Vi er uforklarligt barnløse, men man valgte først at lave en HSU efter to negative IUI, og en mini hysteroskopi efter tre år og tre aborter," fortæller Lene.

Derudover ville hun ønske, at der havde været mere hjælp og støtte at hente i forbindelse med de tre graviditetstab. Efter den tredje udskrabning måtte hun selv bede om en samtale med klinikken, og det overraskede hende, at hun selv skulle tage initiativ til en opfølgende samtale på et tidspunkt i sit fertilitetsforløb, hvor hun følte sig allermost sårbar. Hun ville gerne have følt sig bedre mødt og rummet undervejs, ligesom hun ville ønske, at det psykiske aspekt fyldte noget mere i behandlingen, særligt efter de tre aborter, hvor hun havde brug for professionel hjælp, som desværre ikke kom. I stedet for at få den hjælp hun ønskede, blev Lene mødt med en kommentar om at nyde julehyggen og få festet i venteperioden. Noget, hun slet ikke havde lyst til på daværende tidspunkt.

Jeg er bedre til at være ikke-gravid

I det tredje forsøg på fertilitetsklinikken, stod Lene til sin egen store overraskelse pludselig med en positiv graviditetstest, og den var med til at starte en lavine af følelser.

"Egentlig er jeg bedre til at være ikke-gravid, for så er det bare op på hesten igen. Når jeg ikke er gravid, er der heller ikke frygten for at miste, og frygten for at høre de velkendte ord- der er desværre ikke noget hjerteblink. Men i det øjeblik, jeg ser de to streger, så starter angsten. Og jo længere jeg kommer i graviditeten, jo mere bange bliver jeg også for at miste, fordi det jo er to små mennesker, jeg bærer på nu," forklarer Lene.

I denne graviditet er hun blevet fulgt af professor og overlæge Ole Bjarne Christiansen på Vestdansk

Center for Gentagne Ufrivillige Aborter. Det betyder blandt andet, at Lene har fået Prednisolon frem til 11. graviditetsuge. Derudover er hun blevet scannet hyppigt i første trimester af graviditeten.

"Jeg kan først og fremmest mærke en irritation over, at det ikke var muligt at få hjælp, da jeg aborterede første gang. Tænk, hvis det er de to piller, der har gjort, at det er lykkedes denne gang. Der er både spildt tårer, år og en masse kræfter, som måske kunne have været undgået," siger Lene.

Hun er glad for, at hun er blevet fulgt tæt, men de mange scanninger har også medført, at hun har været hele følelsesregisteret igennem hver gang, hun skulle til kontrolscanning i Ålborg.

"Det er forfærdeligt at skulle til scanning. De to timer i bilen op til Ålborg har været helt forfærdelige hver gang. Jeg har ikke kunnet føre en samtale, men har bare siddet stille i min egen angst. Det har været lige nervepirrende hver gang," siger Lene.

Fordi angsten fylder så meget, investerer Lene og Kim i en doppler, så de kan høre hjertelyd, når Lene har brug for at vide, at der fortsat er liv i maven. Det giver hende ro, at hjertelyden kan måles hjemme fra stuen, når angsten trænger sig på. Alligevel føler Lene sig lidt snydt.

"Ved min første graviditet, husker jeg bare en følelse af ren lykke og glæde. Det var en tid uden bekymringer, hvor jeg sang for maven og snakkede til den. Jeg var naiv og troede ikke, at noget ville gå galt. Den ubetingede lykke og glæde føler jeg mig snydt for, og det er det, der er allermost sorgfuldt i denne graviditet. Jeg har ikke bare kunnet nyde det fuldt ud," siger Lene.

Autenticitet og fællesskab

I marts 2019 startede Lene profilen @bliverjegnogensindenogensmor på Instagram. Hun oplevede, at det hjalp hende at dele sine tanker og følelser på sin profil på Instagram. Det havde en terapeutisk virkning for hende at finde et fællesskab med andre, hvor man talte samme sprog. Profilen blev hurtigt en slags

dagbog, hvor hun kunne få afløb for alle følelser, også de svære og mørke af slagsen. Det, der i første omgang motiverede hende til at åbne op for sit eget forløb, var, at ingen andre gjorde det på daværende tidspunkt. Og dem der gjorde, havde en tendens til kun at dele de positive ting.

”Sandheden er bare, at de skamfulde følelser fylder meget i et fertilitetsforløb. I starten var jeg bekymret for, hvad folk ville tænke om mig. Men jeg fandt hurtigt ud af, at folk sagtens kunne genkende de grimme tanker, og det gav mig modet til at være autentisk hele vejen igennem, og med alt hvad det indebærer,” forklarer Lene.

Kim har givet grønt lys til, at hun har kunnet dele de ting, hun har brug for. Når der er opslag, hvor han bliver nævnt, læser han typisk opslaget igennem, inden Lene lægger det op.

Hans forståelse og accept af Lenes følelser, har været kendetegnende for hele deres fertilitetsforløb.

”Han har ikke forsøgt at tale mig fra at være bekymret. Jeg er blevet mødt i min bekymring, uden at jeg har følt mig forkert. Der er ingen tvivl om, at fertilitetsbehandling dræner parforholdet. Vi oplever forløbet på forskellige måder, og deri ligger der nogle udfordringer. Men vi har snakket meget sammen undervejs, også om alternativerne. Fordi Kim har et barn i forvejen, var det aftalen, at jeg skulle sige stop, når jeg ikke kunne mere,” fortæller Lene.

I skrivende stund er hun knap halvvejs i graviditeten, og selvom det er en milepæl at være nået så langt, så vokser træerne ikke ind i himlen. Bekymringen om, hvorvidt hun får lov til at gå hele vejen og opleve at få sine tvillinger i armene, er der stadig. Alligevel er Lene så småt begyndt at vænne sig til tanken om, at hendes fertilitetsrejse er slut. Hun skal ikke igennem flere ægudtagninger eller tage flere indsprøjtninger.

Aborterne har sat sine spor

Når Lene ser tilbage på sit eget forløb, ville hun ønske, at de havde valgt en privat fertilitetsklinik noget

før. Ikke fordi selve behandlingen er bedre, men fordi ventetiden i det offentlige var alt for opslidende, og drænede hende psykisk.

Derudover er både hun, og Kim, enige om, at Google ikke er stedet at søge hen, hvis man ønsker svar, eller blot ro i sjælen. Google kan tværtimod gøre bekymringerne større, og det er umuligt at finde et entydigt svar.

Til de kvinder, mænd og par, som lige er startet i fertilitetsbehandling, vil hun sige, at man ikke skal give op, så længe lægerne tror på, at det kan lykkes. Lene ved, det er svært, men for hende var det ikke en mulighed at give op. Selvom forløbet har været opslidende, var alternativet endnu værre. Ikke at få en fælles familie.

På et mere overordnet plan, vil Lene gerne slå et slag for bedre udredning i forbindelse med fertilitetsbehandling, meget gerne i form af udredningspakker, som man også ser i andre lande. Der kan være nogle ting, som spænder ben for en graviditet, og ved at lave en ordentlig udredning, er Lene overbevist om, at man går et bedre og sandsynligvis kortere fertilitetsforløb i møde.

Hvis alt går planmæssigt, bliver Lene mor til tvillinger i begyndelsen af det nye år. Fødslen kommer til at markere afslutningen på et fertilitetsforløb, som har påvirket hende dybt.

”Det har været en hård rejse, og aborterne har sat dybe spor i mig. Jeg ville gerne have været dem foruden, men i dag kan jeg alligevel tænke, at der var en mening med, at det lige netop er de her to børn, vi har skullet vente på. Der er dog ingen tvivl om, at hele forløbet og aborterne har sat sine spor i min måde at være i verden på,” siger Lene afslutningsvist. ●